

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ПО ЩАМПАТА

chitanka.info

На първата официална среща — той се подготвяше за нея седмица, събра дори 4 лева и 20 стотинки от заеми за вечеря, демонстрирайки студент-богаташ, тя му даде първи нишан. Когато той гордо попита келнера за пилешка пържола, тя невинно отбеляза:

— Аз пък си представях моя бъдещ мъж като двойник. Заедно да харесваме едни неща, да избягваме други...

Като всеки мъж в подобна ситуация, той беше бавнозагриващ и откровено оглупял. Погледна я с кучешки въпрос в очите: какво трябва да направя за щастието ти, господарю?

— Не обичаме пилешко — обясни му тя.

Той бавно включи мозъчната дейност.

— Мммм... Кои вие?

— Аз, мама, тате, брат ми. Не обичаме пилешко...

За момент в галактическия му мозъчен мрак просветна искрица.

— И четиримата — едно и също?

После искрицата тъжно угасна.

— Да, разбира се. Какво семейство ще сме, ако не сме близки и по яденето, и по бита, и по мисленето...

Ако беше с друга, той щеше да постъпи нормално — да се позасмее, да мине на нейно ниво с вицове и клюки, да я заведе и да ѝ покаже апартамента си, с упор на спалнята, по-конкретно леглото и още по-конкретно тавана над него.

Обаче... С нея. Идеалната, красивата, умната, добрата, грижовната, толкова точно отговаряща на мечтите му, че вече изместваше всичко розово и нежно облачно от съзнанието му...

Та за една пилешка пържола ли...

Локи си знае работата. Ожениха се. И тръгнаха по нейните мечти и виждания.

— Скъпи, нали ще живеем в нашия град?

— Наш ли? Май е твой...

— Аз винаги съм си представяла...

Премести се. При романтичните си позиви.

— Мили, трудно ще ни е сами. Мама и тате ще помагат, апартаментът ще го построиш с една стая в повече...

— Ама те нали си имат жилище?

— Аз винаги съм си представяла голям дом, с голямо семейство...

Апартаментът се получи хубав — макар и скъпичък. Той тегли заем, родителите му помагаха, от братовчеди и приятели зае. Нейните не участваха — имаха доста разходи, нямаха пари за харчене, пък и брат ѝ щеше да се жени, та апартаментът им трябваше...

— Скъпи, ти се връщаш следобед от работа. И си свободен, а това, според моите представи, не е полезно... Намерих ти работа. Хем ще се развличаш, хем пари ще ми носиш...

Работеше, носеше, не ги виждаш...

— Скъпи, тук от заплатата ти се губят едни пари...

— Скъпа, отбихме се с приятели в ресторанта. Решихме...

— Скъпи, аз винаги съм си представяла семейния бюджет на куп, събран, подреден, разпределен. Пък после...

— Но ти вземаш парите и аз не съм виждал бюджета на куп...

— Е, нали са общи пари? И аз ги разпределям от наше име. Защо да те тормозя с подробности? Ето ти пари за хляб, купи и зеленчуци, върни ресто...

— Скъпа! Ресто от това?

— Е, ще успееш, де... Аз винаги съм си представяла...

Един ден се случи катастрофа. Тя му обясни какво да направи, каква кола да ѝ купи, колко да даде...

Обаче, кола на тая цена нямаше. И тук, и в областния град. Прибра се той, сложи парите на масата.

— Скъпи! Трябваше да купиш колата...

— Няма! Кола на тая цена няма! Просто няма...

— Не може да няма! Според мен, трябва да има. Трябва!

— Скъпа, реалността не отговаря на вижданията ти...

— Че какво ме интересува? Искам — значи трябва! Върви, скъпи, потърси...

И той тръгна. Потърси. Но не кола...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.